

У СТАЛІЧНАЙ ГІМНАЗІІ ВУЧАЦЦА ПРАДСТАЎНІКІ 10 НАЦЫЯНАЛЬНАСЦЯЎ!

Другі год запар у мінскай гімназіі № 25, даўняй сяброўкі нашай газеты, праходзіў сапраўдны міні-фэстываль нацыянальных культур. На працягу тыдня навучэнцы знаёміліся з традыцыямі, звычаямі, абрадамі васьмі нацыянальнасцяў, прадстаўнікі якіх вучацца ў гімназіі. Завяршыўся фэстываль шыкоўным кірмашом, падчас якога школьнікі прадстаўлялі сваю культуру ў выглядзе песень, танцаў, аповедаў... і страў нацыянальнай кухні.

— Вельмі сімвалічна, што наш фэстываль праходзіў у Год гасціннасці, — зазначыў дырэктар гімназіі № 25 г. Мінска Сяргей ДЗЕНЮШКІН. — У краіне жыве вялікая колькасць прадстаўнікоў розных нацыянальнасцяў, якія маюць магчымасць вывучаць сваю родную мову ў гасціннай Беларусі. У тым ліку і ў нашай установе.

Ні адна прэзентацыя кожнай культуры не паўтарала іншую. Беларусы прадэманстравалі, як іх продкі пралі на калаўроце, палякі частавалі кексам «Мазурка», украінцы расказвалі пра славытых землякоў, ад расіян усе даведаліся пра некаторыя сакрэты ткацтва. У выкананні яўрэйскіх нашчадкаў паслухалі іх нацыянальную музыку, татары падзяліліся рэцэптамі прыгатавання салодкіх прысмакаў, грузінка расказала, як адзначаюць святы яе землякі, у народным танцы кружылася армянка.

У Вікторыі Нікановіч — польскія карані. Бабуля і дзядуля па бацькавай лініі родам з Беластока, у Беларусь прыехалі пасля вайны. Віка лічыць, што падобныя мерапрыемствы павінны ладзіцца ледзь ні ў кожнай школе: у родзе большасці з нас ёсць прадстаўнікі розных нацыянальнасцяў. Таму важна мець магчымасць пазнаёміцца з гісторыяй іншых народаў, далучыцца да мінулага сваёй краіны.

— Мне вельмі падабаецца армянская культура, — прызналася дзяўчынка. — Асабліва здзівіла тое, што такія любімыя нам прысмакі, як хачапуры і пахлава, з'яўляюцца нацыянальнымі стравамі менавіта гэтай краіны. Шмат цікавага і ў польскай культуры. Бабуля і дзядуля расказвалі, што ёсць такія абрад, як утапленне Мажаны. Мажана — саламяная лялька, якая сімвалізуе зіму. 21 сакавіка палякі апранаюць яе ў белую вопратку, упрыгожваюць і топяць у рэчцы ці возеры. Так нашы суседзі развітваюцца з зімой. У нас нешта падобнае адбываецца на Масленіцу.

У тым, што свята атрымалася, немалая заслуга дырэктара гісторыка-краязнаўчага музея гімназіі, настаўніцы беларускай мовы Аліны Пахвалёнай. Менавіта яна — ініцыятар фэстывала.

У навучальных установах Беларусі ў розных формах вывучаюцца іўрыт, украінская, польская, літоўская, навагрэчаская і іншыя мовы. Ёсць дзве школы з польскай мовай навучання (у Гродне і Ваўкавыску) і дзве школы з літоўскай мовай навучання (у вёсках Пеляса і Рымдзюны Гродзенскай вобласці).

— Два гады таму мне пашчасціла пабываць на Дні беларускага пісьменства ў Глыбокім, — расказала Аліна Казіміраўна. — Шэраг глыбоцкіх вуліц пераўвасобіўся ў тракты. Асабліва запомніўся тракт нацыянальных культур са сваімі падвор'ямі, якія меў кожны народ, што жыве ў горадзе. Лічы, у кожнага падвор'я быў свой канцэрт. Літоўцы радавалі танцамі, латышы частавалі смачнейшымі прысмака-

Школьнікі прапануюць прадэгустваць татарскія прысмакі.

УРОКІ ТАЛЕРАНТНАСЦІ

мі народнай кухні, яўрэі спявалі, украінцы весялілі прыпеўкамі. Пабываўшы колькі хвілін на кожным падворку, трапляў у маленькае падарожжа.

Менавіта пасля гэтай паездкі ўзнікла ідэя аб фэстывалі нацыянальных культур у сценах гімназіі. Вучням стала цікава даведацца пра змешаныя сем'і, пра карані сваіх аднакласнікаў, пра іх абрады, памятнае мяс-

У выкананні яўрэйскіх нашчадкаў паслухалі іх нацыянальную музыку, татары падзяліліся рэцэптамі прыгатавання салодкіх прысмакаў, грузінка расказала, як адзначаюць святы яе землякі, у народным танцы кружылася армянка.

ціны, нацыянальныя стравы. Ім настолькі гэта прыйшлося даспадобы, што пачалі даследаваць нацыянальна-культурныя традыцыі, святочныя і абрадавыя комплексы сямі народаў. Пазней далучыліся і грузіны. У наступным годзе падключаліся літоўцы і немцы, якія таксама вучацца ў гімназіі.

Падвор'е яўрэяў.

— Мы, беларусы, сталі цікавіцца нацыянальнай культурай, сваёй спадчынай, імкнёмся больш даведацца пра нацыянальныя святы, традыцыі і іншыя народнасцяў, якія жывуць у нашай краіне, — пераканана Аліна Пахвалёная. — Гэта сведчыць пра ўвагу да гісторыі нашага краю, пра жаданне захаваць нашу спадчыну, пакінуць добры след аб сабе. Падчас правядзення мерапрыемства мы ўбачылі адносіны паміж вучнямі, якія заснаваны на спагадзе, дабрыні, міласэрнасці, талерантнасці. Вучні пазнаёміліся з мовай, гісторыяй, культурай таго ці іншага народа, якія свята захоўваюцца ў многіх сем'ях.

Цікава, што гімназія ва ўсе часы была шматнацыянальнай. Яшчэ да вайны ў тады 25-й беларускай сярэдняй узорнай чыгуначнай школе імя Чарвякова разам вучыліся беларусы, рускія, яўрэі і палякі. Усе яны вельмі сябравалі паміж сабою, ва ўсіх была агульная мара — добра вучыцца, скончыць школу і атрымаць спецыяльнасць. Ужо ў той час тут праводзіліся мерапрыем-

ствы, якія знаёмілі вучняў з культурай розных нацыянальнасцяў. Гучалі вершы і песні на польскай мове, яўрэйская музыка, усе бралі ўдзел у беларускіх і рускіх танцах.

Беларусы прадэманстравалі, як іх продкі пралі на калаўроце, палякі частавалі кексам «Мазурка», украінцы расказвалі пра славытых землякоў, ад расіян усе даведаліся пра некаторыя сакрэты ткацтва.

Сімвалічна, што настаўнікам фізкультуры ў той час тут быў Вольф Данцыг — сын уладальніка друкарні, дзе летам 1917 года быў надрукаваны першы нумар «Звязды», і бацька народнага мастака Беларусі Мая Данцыга, які не раз расказаў звяздоўцам і пра выданне нашай газеты, і пра традыцыі гімназіі № 25, якія беражліва захоўваюцца і дагэтуль.

**Вераніка КАНЮТА.
Фота аўтара.**

Такім чынам нашы продкі пралі на калаўроце.